

ὅτε εἰσελθὼν εὔρε τὴν σύζυγόν του χαμὰ ἐκπνέουσαν ἀπὸ ἀσφυξίας καὶ τὸ δωματίον πλήρες ἀνθρακικοῦ ὀξέως. Εἰς δὲ τὴν τράπεζαν ἦτο τὸ ἐξῆς γράμμα·

« Συγχώρησέ με, ἀκριθέ μου, διότι σὲ ἀποχωρίζομαι εἰς αὐτὰς τὰς λυπηρὰς καὶ δεινὰς περιστάσεις σου· ἀλλ' αἰσθάνομαι ὅτι ἀδυνατῶ νὰ ἀνθῶ εἰς τοιαύτην καταδρομὴν τῆς τύχης, καὶ προτιμῶ μᾶλλον τὸν θάνατον, ἢ νὰ τρελλιθῶ.

Εἰς Μιχαελοδούργ, ἐπαρχίαν τῆς Σαζωνίας, ἀρχαῖος τις ἔμπορος ὁ Ἀρτόγ, κατεδικάσθη εἰς θάνατον δηλητηριάσας τὴν δευτέραν σύζυγόν του καὶ τὸν θεῖόν του. Αποποιηθεὶς δὲ τῆς βασιλικῆς χάριτος, ἐζήτησε νὰ ἀναβληθῇ ἡ κεφαλικὴ ποινὴ του ἵνα περαιώσῃ τὴν ποιήσιν μελοδράματος, τοῦ ὁποίου καὶ τὴν μουσικὴν συνέθεσεν εὐρισκόμενος εἰς τὰς φυλακάς.

Ἡ Κυβέρνησις διέταξε μὲν τὴν ἀναβολὴν τῆς θανατώσεως, οὐχὶ ὅμως χάριν τοῦ μελοδράματος, ἀλλὰ ποθοῦσα νὰ ἀνακαλύψῃ ἂν αὐτὸς ἐδηλητηρίασε τὴν πρώτην του σύζυγον.

Ἀφοῦ δὲ ὁ καταδικασθεὶς ἤρνετο ὀριστικῶς τὴν ἀξιόποινον πράξιν ταύτην, ὠρίσθη ἡ ἡμέρα τῆς ἐκτελέσεως· μίαν ὥραν πρὶν ἀναβῇ τὴν λαϊμητόμον ὁμολόγησεν εἰς τὸν ἱερέα ὅτι αὐτὸς ἐφόνευσε καὶ τὴν πρώτην σύζυγον, ἀναμιγνύων τὸ ἀρσενικὸν ἐν εἴδει κόνεως εἰς ποτόν,

Ἄς εἴπωμεν ὀλίγας λέξεις περὶ τοῦ θεάτρου. Αἱ παραστάσεις τῶν μελοδραμάτων ἤρχισαν πρὸ καιροῦ καὶ ἐδόθησαν τὰ μελοδράματα ὁ Ἀττίλας, Μαρῖνος Φαλιέρος, Ριγολέττος· ἡ Κ. Ἀργεντίνη Ἀγγελίνα, ὡς πρώτη γυνή, ἔλαβε μέρος εἰς αὐτὰ, εὐχαρίστησε δὲ τὸ κοινὸν, διότι φωνὴν μὲν ἀρμονικὴν ἔχει, καλλονῆς δὲ καὶ σκηникῆς τέχνης δὲν στερεῖται.

Ἐδόθησαν προσέτι τὰ μελοδράματα, ὁ Δὸν Προκόπιος, ὁ Ἑράνης, παρ' ἄλλης πρώτης γυναικὸς, τῆς Κυρίας Μπόκα-πκτάτας, ἀλλ' ἡ μὲν φωνὴ τῆς εἶναι πάντῃ ἀσθενής, ἡ δὲ φύσις τὴν ἐστέρησε τῶν προτερημάτων — τῆς ὡραιότητος. Ὑπάρχει καὶ ἄλλη γυνή ἡ Γκουερίνη ἀνθυψίφωνος (Contralto) αὕτη παρέστησε τὴν Ροσίαν εἰς τὸν Κουρέα τῆς Σιβιλίας καὶ ἐπέτυχε, διότι τὸ ἄσμα τῆς εἶναι ἔντεχον καὶ μελωδικόν, πλὴν δὲ τούτου ἡ Κ. Κλεοπάτρα ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἔχει καὶ ἄλλο ὄπλον μαγεῖον τὴν νεολαίαν, — δύο ὡραίους ὀφθαλμούς. Ἐκ τῶν ἄλλων ὑποκριτῶν διακρίνονται ὁ βαρύτονος Κ. Μορέλης καὶ ὁ κωμικὸς Κ. Πένσος.

Διέδωκάν τινες ὅτι ἡ ὑψίφωνος Κ. Μαρινάντζελη γνωστὴ εἰς τὸ κοινὸν τῶν Ἀθηνῶν ἀπέτυχεν εἰς Βουκουρέστιον, ἢ εἰδήσεις εἶναι ψευδεστάτης ἐπιστολὴ ληφθεῖσα ἐκ Βουκουρεστίου πρό τινων ἡμερῶν βεβαίως ὅτι ἡ ἀρίστη αὕτη μελωδὸς ἐπέτυχε πληρέστατα εἰς τὰ μελοδράματα, Λουίζα-Μίλερ καὶ Πουριτάνοι, ἐπροζήτησε δὲ φανατισμὸν εἰς τὸν Κουρέα τῆς Σιβιλίας δεκάκις ἐπαναληφθέντα.

Εὐτέρ. Τόμ. Ζ'. φυλ. 31)

Ἐναυλοὶ εἰσὶν εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν ἐν Ἀθήναις οἱ γλυκεῖς φθόγγοι τῶν ᾠμάτων τῆς Κ. Μαρινάντζελη, προσωποποιούσης τὴν τε ὡραιότητα καὶ τὴν σκηνικὴν τέχνην.

ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Α Ν Θ Η.

Ἐκ τῆς τυπογραφίας Σχερία, εἰς Κέρκυραν.

Ἀφοῦ ὁ Πετράρχης ἤγειρεν ἀθόνατον κυστωλεῖον εἰς τὴν μνήμην τῆς Λύρας του, οἱ κατόπιν ποιηταὶ, θέλοντες νὰ μιμηθῶσι τὸν μεγάλον τεχνίτην, ἐθρήνησαν πλάσματα τῆς φαντασίας των, ἔκλαυσαν πόνους ἀνυπάρκτους· ἀλλὰ τὸ πάθος, ὅσῳ καλὴ καὶ ἂν ᾖναι ἡ τέχνη, δὲν ἐκφράζεται ἀληθῶς ὑπὸ τῆς ἀπαθούς φαντασίας· ἡ ἀλήθεια τὸ διερμηνεύει, ἡ καρδιά ἡ πάσχουσα τὸ ἐξηγεῖ. Πόσον συγκινοῦμεθα σήμερον ὅταν ἀναγινώσκωμεν τοὺς ὡραίους στίχους τῆς Κολόννας Πεσκάρρα, ποιητρίας, ἧτις ἐθρήνει τὸ 1525, τὸν θάνατον τοῦ συζύγου τῆς !

Veggio torbide l'acqua e l'aere nero,
Non scalda il foco, nè rinfresca il vento;
Tutti han smarrito la lor propia cura
D'allor che il mio bel sol fu in terra spento;
O che confuso è l'ordin di natura,
O il duolo agli ochi miei nasconde il vero.

Οὕτω καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ἄλγους σήμερον, οὕτω τὸ πάθος τὸ ἀληθές ἐνέπνευσε τὰ Ἄνθη εἰς τὸν κύριον Γ. Κανδιάνον Ῥώμαν. Τὰ ἄνθη του εἶναι νεκρολούδα φυτευθέντα ὑπὸ τοῦ πόνου παρὰ τὰ μάρμαρα, ἅτινα ἔκλεισαν τὴν χαρὰν τῆς καρδίας του, ἐσπαρμένα εἰς τὴν πικρὰν ἀνάμνησιν τῆς ταφείσης ἀγάπης του. Τὸ πάθος προφαίνεται εἰς πάντα στίχον, τὸ πάθος κλείει πᾶσαν στροφὴν του, καὶ τὸ δάκρυ ῥεῖ μετὰ τῆς μελωδίας τῆς Μούσης του.

Ὁ κύριος Ῥώμας εἶναι ὁ ἴουγγ τῆς ἀδελφῆς ἡμῶν Ἑπτανήσου, ἀλλ' οἱ τρόποι αὐτῶν διαφέρουσιν, ὑπάρχει μεγάλη ἀντίθεσις εἰς τὰς ποιήσεις των· τὸ μὲν ἄλγος τοῦ ἴουγγ ἀνοίγει τὰ σπλάγχνα τῶν μνημάτων, καὶ ἀνατέμνον μετὰ λεπτομερείας τὸν θάνατον, ἐμποιεῖ εἰς ὑμᾶς φρίκην καὶ τρόμον, ὁ δὲ πόνος τοῦ κυρίου Ῥώμα εἶναι πόνος εὐαγγελικός, σπέρνει νεκρολούδα ἐπὶ τάφου κλειστοῦ, μᾶς ἀποσπᾷ οἶκτον γλυκύν, καὶ μᾶς ἐμπνέει μουσικὴν τινα μελαγχολίαν. Αἱ ποιήσεις του αἰ θρηνοῦσαι τὸν θάνατον, εἶναι προωρισμέναι εἰς ζωὴν ἀτελεστέον.